

En Cisco i la Pona

Comencem avui el relat d'aquesta secció més d'hora, degut a que la Quica s'ha adelantat a la Pona moguda per interès d'assabentar al Cisco del què ha passat a Gelonca durant aquests darrers temps. Fet aquest petit preàmbul obrim la cortina i trobem a la Quica en plena peroració i el Cisco escoltant amb la màxima atenció ja que pel seu semblant es veu clarament que l'assumptu l'interessa de valent.

—Doncs sí; tota aquella gent que als primers dies demanaven el plebiscit, a darrera hora van fer un escampall de papers *ridiculs* recomanant l'abstenció.

—N'hi ha per desconcertar a l'home més entès en matemàtiques; fa el Cisco.

—No, home.

—Quins comptes treien. Què es proposaven.

—Tot té explicació en aquest món de mones. Ja veuràs. Així van fer 17 vots. Si no haguessin predicat l'abstenció n'haurien fets..... atura't.

—No em moc.

—Ja veuràs. 17 més 8 són 25; més 6, igual a 31. Justos; 31 vots en xifres cairudes són els que s'haurien apuntat els partidaris de les *escoles de nova planta*.

—Peró, per Déu Quica et prego em desxifris aquest enredo.

Perquè de primer la demanaven la consulta al poble?

—Es què tal volta algú s'hauria forjat la il·lustró de que aquest els seguiria, però noi, hem arribat a un temps que és una raresa veure un clatell sense esquilar, em refereixo al poble.

—Què més?

—Poca cosa més; a no ésser que en algunes sessions passades tots plegats ens trobarem del tot guardats i que ara, sempre amb mires de donar facilitats plenas als ingrats i ignorants electors que en les darreres eleccions i en aquell moment suprem de responsabilitat es distraïeren dipositant aquell trocet de paper, contrari a ells, dins aquella

caixeta de vidre, doncs amb mires a aquestes facilitats, estan celebrant les sessions a les tres de la tarda en dies feiners, hora que el major nombre de ciutadans estan ocupats en els seus quefers, no poguent així acudir-hi per tal de veure com se l'hi administren els seus interessos.

—Peró no hi ha una Llei que ho regula aixó? Segons tinc entès les sessions s'han de tenir en hores que pugui concorri tothom.

—Vols que t'ho digui Cisco, per mi que les Lleis no degueren passar de l'entrada del poble.

—I que en direm de tot aixó, Quica?

Que no podem queixar-nos. Que allà dalt, la Democràcia s'hi vessa pels quatre costats, a més que podem estar orgullosos de tenir un consistori compost de persones tan solvents que fins poden permetre's el luxe de tenir les sessions a aquelles hores.

—Respecte a les escoles.....

—Diuen que les faran allà on ells no les volien, però..... miaul!

—Què vols dir?

—Que demà m'afeitaran.

—No t'entenc.

—Vull dir que ja en parlarem més tard. I ara m'en vaig que no voldria que la Pona em trobés aquí.

—Que et fa por?

—No. Però no em plauen les males cares i d'ençà d'això, sempre que la trobo la veig tota desfigurada. Fa uns morros!

—Em sembla que sento l'autobús, fa el Cisco.

—Passo pel darrera, doncs. Adeu.

—Adeu Quica. Guarda't de mal.

—=—

I ja tenim aquí a la Pona que arriba més carregada que cap as de bast.

—Manoi Pona. Que mudes de casa? Vens tota carregada.

—Ja veuràs noi. Les persones d'ordre tenim d'anar recollint el que tenim escampat perquè com sembla que les coses volen canviar-se.

—Quines coses, Pona?

—No facis l'orni home, no facis l'orni.

—No sé a que pots referir-te i amb tantes precaucions.

—A n'aquells que pujaran ara. A n'els revolucionaris.

—Prou, Pona, prou, girem full i depressa. Què portes d'endevinalles?

—Es que el meu cap no està per endevinalles amb aquestes coses.

—El que et convé és distracció. Fer el que feies abans, o fèieu amb la Quica, sortir a passeig, mirar d'esbrinar fets del jovent i deixar la política per els que portem pantalons llargs.

—Tu rail

—Deixa't de tu rai. Digam d'una vegada què portes.

—Ai, Cisco. Pensant amb aquestes coses m'agafa una mena de por que fins em casaria tot seguit.

—Carai Pona! Quina ocurrència!

—I a tú, Cisco, quan agafes por, no se t'ha ocorregut mai casar-te?

—Bueno, Pona, bueno. Girem full que això s'enredaria encara. Abans que tot tinc que dir-te que el que és jo no la conec la por.

—Si. Em casaria perquè així tindria qui m'empararia.

—Vols dir que tindries qui et pararia les clatellades en cas d'haver-n'hi.

—Ai Cisol!

—Prou, Pona, prou. Si portes alguna cosa, aboca-ho. Si no portes res, dexem-ho corre.

—Que sou ingrats els homes! No t'ho mereixes, però com que soc tan bona. Allà en va una.

Entre l'espart i la pasta

passa hores un cert xicot.

De temps per çó també en gasta...

Deixeu que la nova aquesta

us donguem dintre de poc.

—Reina de xicot. Ja en *camelia* una altra?

No es diu així home, es diu *camel·la*.

—Ui, que mires prim. No hi ha molta diferència d'Amèlia a *camel·la*.

—Amèlia, dius?

—Vull dir, *camèlia*. Es ben bé alló que es diu: *com més petita és la nou, més fressa mou..*

—Aquest xicot muda més sovint